

Istorinis meilės romanas

SARAH
MACLEAN

NEDORĖLIŲ TAISYKLĖS - 4 -

Meilė
ir
titulas

Meilē
ir
titulas

SARAH
MACLEAN

Meilė
ir
titulas

Romanas

Vilnius
2024

Skiriu

*Carrie'ei Ryan, Sabrinai Darby ir Sophie Jordan, kurios
nuo pat pradžių saugojo Čeiso paslaptis.*

Baxteriui, kuris saugo visas mano paslaptis.

*Ir ledi V., kuri, tikiuosi, užaugusi turės savų įstabių
paslapčių.*

Čeisas

1823-ųjų kovas

Leitonų pilis

Bazildonas, Eseksas

– Aš tave myliu.

Trys neįprasti, trumpi ir neįtikėtinai galingi žodžiai.

Ne, ledi Džordžiana Pirson – vieno hercogo duktė, kito sesuo, garbinga, paklusni, nepriekaištingų manierų mergina, puikiai išauklėta aukštuomenės dama – niekada nebuvo jų girdėjusi.

Aristokratai nemyli.

Net jeigu ir myli, tikrai nenusižemina tiek, kad tai prisipažintų.

Tad, dievaži, ji ir pati apstulbo, kai tie žodžiai išsprūdo iš lūpų – neįtikėtinai lengvai, užtikrintai ir nuoširdžiai. Tačiau dar niekad per visus šešiolika metų Džordžiana nebuvo taip tvirtai įsitikinusi dėl savo

jausmų. Tad vienu mostu nutraukė lūkesčių pančius, saisčiusius ją su vardu, praeitimi ir šeima, pasirinko riziką ir atlygį, džiūgaudama, kad pagaliau gali jausti. Gyventi. Būti.

Velniop riziką; juk tai – *meilė*.

Meilė ją išlaisvino.

Suprantama, tokia nuostabi akimirka mylimojo glėbyje pasitaiko vos kartą. Su šiuo vyru ji praleis visą likusį gyvenimą. Amžinybę. Juodu sukurs savo ateitį, ir teprasmenga skradžiai visi titulai, giminė ir reputacija.

Džonatanas apsaugos ją.

Jis aiškiai davė tai suprasti, kai užstojo nuo šalto kovo vėjo ir atsivedė čia, į Leitonų arklides.

Džonatanas ją mylės.

Jis pasakė tai rankomis, kai raišiojo, kilsčiojo, sagstė ir nurengė, žadėdamas lytėjo ir glostė.

Ir ji atsakė tuo pačiu. Atidavė jam viską.

Džonatanai.

Džordžiana pakėlė akis į gegnes ir palaimingai atsidususi dar glaudžiau prisispaudė prie mylimojo, padėjo galvą ant stangrių raumenų, susirangė kietų šiaudų ir šiltos gūnios pataluose, kurie, iš tikrųjų, turėjo braižyti ir graužti odą, tačiau atrodė minkštutėliai – neabejotinai dėl ką tik užplūdusio jausmo.

Meilė. Jausmas, apdainuojamas sonetuose, madrigaluose, pasakose ir romanuose.

Meilė. Paslaptinga jėga, priverčianti vyrus verkti, dainuoti, kankintis iš geismo ir aistros.

Meilė. Gyvenimus keičiantis jausmas, nutvieskiantis pasaulį ryškiomis, šiltomis, nuostabiomis spalvomis. Jausmas, apie kurį svajoja visi.

Džordžiana patyrė šį jausmą. Čia. Atšiaurų pavasarį žavaus vaikino glėbyje. Ne, ne vaikino. Vyro. Džonatanas – vyras, kaip ir ji – moteris. Tapo ja šiandien, sugludus jūdvių kūnams.

Apačioje, arklidėse, tyliai sužvingo žirgas, brūžtelėjo kanopa gardo grindis, prašydamas pašaro, vandens ar dėmesio.

Džonatanas jau buvo besikeliaš, bet Džordžiana prisiglaudė, dar tvirčiau apsupo juos gūnia.

– Dar pabūk.

– Turiu eiti. Reikia dirbti.

– Tavęs reikia *man*, – sumurkė kaip įmanydama koketiškiau.

Nuogu petimi nuslydo šiltas ir šiurkštus delnas, pasiuntė kūnu malonumo virpulį. Ją taip retai glostė – kitados hercogo dukterį, dabar – hercogo seserį. Tyrą. Nesuteptą. Nepaliestą.

Iki šiol.

Džordžiana plačiai nusišypsojo. Motušę ištikis širdies smūgis, kai sužinos, kad duktė nė neketina debiutuoti. Ir brolis, hercogas Pasipūtėlis – kito tokio nepakenčiamo, arogantiško aristokrato visame Londone nerastum, – jos už tai anaip tol nepagirs.

Bet Džordžianai buvo vis vien. Ji taps ponia Džonatan Taviš. Nepasiliks nė garbingo ledi titulo – na tai

kas, kad turi teisę juo vadintis. Jai nereikia titulų. Reikia tik Džonatano.

Nesvarbu, kad brolis iš paskutiniųjų stengsis sukliudyti jų santuokai. Jiems jau niekas nebesutrukdys.

Laivas išplaukė, ir nieko čia nebepadarysi.

Iš tikrųjų, Džordžiana kai ką padarė.

Ji sukikeno, apsvaigusi nuo meilės ir pavojaus – dviejų labai vertingos monetos pusių.

Džonatanas išsirangė iš šilto kokono. Tarp kūnų įsi-veržė ankstyvo pavasario vėsa, oda pašiorpo.

– Geriau jau apsirenk, – pasakė jis, maudamasis kelnes. – Jeigu kas nors mus pričiups...

Džonatanui nė nereikėjo užbaigti sakinio. Jis savaitių savaites kartojo tuos pačius žodžius – tąkart, kai juodu pirmąkart pasibučiavo, ir vėliau, per visus slaptus pasimatymus. Jei juos pričiuptų, jį išplaktų arba nubautų dar žiauriau.

Džordžianos reputacija būtų suteršta.

Bet šią popietę, kai nuogutėlė išsitiesė ant šalto šiurkštaus šieno, kai leido Džonatanui tyrinėti, liesti ir imtis darbo sudiržintais pirštais... ji jau sutepė savo reputaciją. Ir nesuko dėl to galvos.

Juodu pabėgs ir susituoks. Škotijoje. Pradės naują gyvenimą. Ji turi pinigų.

Visai nesvarbu, kad Džonatanas vargšas kaip bažnyčios pelė.

Jie myli vienas kitą ir to pakanka.

Aristokratams nėra ko pavydėti. Jų reikia gailėtis. Koks gi gyvenimas be meilės?

Džordžiana atsiduso ir ilgai neatplėšė žvilgsnio nuo liekno, raumeningo Džonatanos kūno. Jis pasigėrėtinai graškščiai įsinėrė į marškinius, subruko drabužį į bridžius, tada be jokio vargo užsitempė aulinius – tarsi būtų tai daręs tūkstančius kartų šioje žemalubėje erdvėje. Užsirišo kaklaskarę, sklandžiais, taupiais judesiais įkišo rankas į švarko rankoves, užsimetė žieminį palatą.

Apsirengęs pasuko prie kopėčių, vedančių žemyn, į arklides.

Džordžiana tvirčiau susisupo į gūnią – be mylimojo staiga pasidarė šalta.

– Džonatanai, – pašaukė tyliai, kad niekas neišgirstų.

Jis pažvelgė į ją; mėlynose akyse šmėkstelėjo šešėlis, kurio Džordžiana iškart neatpažino.

– Kas nutiko?

Ji šyptelėjo, netikėtai susidrovėjusi. Keista reakcija, turint omeny, ką jie prieš akimirką išdarinėjo. Ką jis matė.

– Aš tave myliu, – pakartojo Džordžiana, mėgaudamasi per lūpas nuslydusiais žodžiais, skambesiu, apgaubusiu ją tiesa, grožiu ir gerumu.

Džonatanas stabtelėjo ant viršutinės kopėčių pakopos, sakytum, pakibo ore. Ilgai tylėjo – pakankamai ilgai, kad Džordžiana pajustų, kaip kovo vėsa įsismelkia iki kaulų smegenų. Pakankamai ilgai, kad per nugarą nušliaužtų neįtikėtumas.

Galiausiai Džonatanas nusišypsojo drąsia, begėdiška šypsena, kuria gundė ją nuo pat pradžių. Visus

pastaruosius metus iki šios popietės, kai galų gale nusi-
viliojo ją į palėpę arklidėse, bučiniaus išvaikė visas abe-
jones, prižadėjo dieviškų dalykų ir pasiėmė viską, ką ji
galėjo pasiūlyti.

Iš tikrųjų, nepasiėmė.

Džordžiana pati jam atsidavė.

Juk ji myli jį. Ir Džonatanas myli ją.

Jis prisipažino mylįs, nors ir ne žodžiais, bet glamo-
nėmis.

„Argi ne?“

Nusmelkė abejonė, jausmas, kurio ledi Džordžiana
Pirson – hercogo dukra ir sesuo – iki šiol nebuvo paty-
rusi.

„Pasakyk, – paprašė mintyse. – Ištark tuos žodžius.“

Tyla užsitęsė amžinybę.

– Tu miela mergaitė, – pasakė jis.

Ir dingo iš akių.

I

*Po dešimties metų
Vortingtonų rūmai
Londonas*

Mintimis sugrįžusi į dvidešimt septintuosius gyvenimo metus Džordžiana Pirson pabrėžtų, kad viskas prasidėjo nuo paveikslėlio.

Nuo nelemtos karikatūros.

Jeigu ji būtų pasirodžiusi „Skandalų kronikoje“ prieš vienus, penkerius ar šešerius metus, nebūtų dėl to sukusi galvos. Bet populiariausias Londono paskalų laikraštपालाकै išspausdino karikatūrą kovo penkiolikąją.

Dievaži, „saugokis kovo idų“*.

* **Kovo idos** – terminas, romėnų kalendoriuje apibūdinantis kovo 15 d., dabar labiausiai žinomas kaip diena, kada 44 m. pr. m. e. buvo nužudytas Gajus Julijus Cezaris. Su tuo susijusi ir metaforinė prasmė – neišvengiamai artėjanti nelaimė. Cituojama iš Williama Shakespeare'o tragedijos „Julijus Cezaris“; iš anglų kalbos vertė Aleksys Churginas. (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

Iš tikrųjų, tą piešinį paskatino visai kita diena. Prieš du mėnesius iki metaforinės datos, sausio penkiolik-tąją, Džordžiana – sužlugdyta vieniša motina, įsikūnijęs skandalas ir hercogo Leitono sesuo – nusprendė paimti gyvenimą į savo rankas ir sugrižti į visuomenę.

Taigi, ji stovi čia, Vortingtonų pokylių menės kampe, pasiryžusi debiutuoti. Varstoma londoniečių žvilgsnių.

Smerkiančių žvilgsnių.

Tai ne pirmasis pokylis, kuriame Džordžiana lankosi po sužlugdymo, tačiau tik Vortingtonų menėje ji pir-mąkart pasirodė neužsimaskavusi – nei drabužiais, nei grimu. Šįvakar ji – Džordžiana Pirson, tyriausias dei-mantas, suteptas skandalu.

Ir tai pirmasis pobūvis, į kurį ji atvyko atvira viešai paniekai.

Reikia pasakyti, kad Džordžianai nerūpėjo sutepta garbė. Iš tikrųjų, ji mėgavosi savo padėtimi dėl begalės priežasčių – įskaitant ir tai, kad sykį sužlugdytai damai nebereikia paisyti tradicinių elgesio normų.

Ledi Džordžiana Pirson – nenusipelnusi šio titulo ir nėra jo nevertinanti – metų metus džiaugėsi suteršta reputacija. Juk ne kas kita, bet nuopuolis padėjo jai tapti turtinga ir galinga „Puolusio angelo“, skandalingiausių ir populiariausių Londono lošimo namų, savininke ir grėsmingiausiu Britanijos žmogumi... paslaptingu džentelmenu, žinomu Čeiso vardu.

Ir visai nesvarbu, kad ji iš tikrųjų yra moteris.

Tad taip, Džordžiana buvo įsitikinusi, kad tądien, prieš dešimtmetį, kai likimas pakrypo kita vaga, jai nusišypsojo sėkmė. Kad ir kaip buvę, užtrenktos aukštuomenės namų durys reišė, kad baigėsi kvietimai į pokylius, arbatėles, iškylas ir įvairiausius renginius. Taigi, nebereikėjo vaikštinėti lydimai būrio kompanjonų, plepėti apie nieką gurkšnojant drungną limoną ir apsimestinau domėtis aristokračių pokalbių šventąja trejbe: kvailomis paskalomis, madomis ir žmonių ieškančiais džentelmenais.

Džordžiana nemėgo paskalų, mat šios dažniausiai būdavo laužtos iš piršto ir niekada neatskleisdavo visos tiesos. Kur kas mieliau ji klausydavosi skandalingų galingų vyrų paslapčių.

Ir mada jos nedomino. Sijonai buvo moteriško silpnumo ženklas; aristokratės juos glostinėdavo, ne tokios rafinuotos moterys – kilsčiodavo. Lošimo namuose Džordžiana vaikštinėjo apsitaisiusi ryškiaspalviais labiausiai patyrusių Londono kurtizanių apdarais, tačiau visur kitur mieliau rinkosi kelnių suteikiamą laisvę.

Džordžianai nerūpėjo vyrai – aristokratų grožis, protas ar titulai jai nedarė jokio įspūdžio; buvo svarbu tik tai, kiek pinigų jie turi pralošti. Daugelį metų ji šaipėsi iš džentelmenų, Londono moterų išrinktų geidžiamiausiai jaunikiams ir įrašytų į „Puolusio angelo“ lažybų knygą – ten buvo spėliojama apie būsimas žmonas, prognozuojamos vestuvių datos ir atžalų

skaičius. Stovėdama prie lango savininkų kambaryje Džordžiana stebėjo, kaip Londono viengungiai – vienas už kitą turtingesni, išvaizdesni ir kilmingesni – palaužiami, suvystomi ir apvesdinami.

Ji dėkojo Kūrėjui, kad niekas jos neverčia vaidinti toje kvailoje komedijoje, neverčia sukti galvos dėl visų tų niekų, neverčia tekėti.

Ne, Džordžiana Pirson, sužlugdyta šešiolikos – hercogaitės nuopuolis jau dešimtmetį pateikiamas kaip perspėjimas visoms tyroms aristokratų dukrelėms, – anksti išmoko pamoką apie vyrus ir palaimingai išvengė santuokos žabangų.

Iki šios dienos.

Plazdančios vėduoklės pridengė kuždesius, pašaipius vypsnius ir kikenimą. Žvilgsniai klajojo pro šalį tarsi nemačiomis arba smigo tiesiai į veidą, smerkdami už praeitį. Už pasirodymą čia. Už išžūlumą suteršti jų skaistų pasaulį savo skandalu.

Akys medžiojo ją ir, jeigu tik būtų galėjusios, būtų pribaugusios vietoje.

Jie žinojo, kodėl Džordžiana čia. Niekino ją už tai.

Jėzau. Tai bent kankynė.

Viskas prasidėjo nuo suknelės. Korsetas lėtai žudė, pasijoniai varžė judesius. Jeigu reikėtų bėgti, Džordžiana garantuotai užmintų ant palankų, išsidrėbtų kniūbsčia ir būtų praryta ordos gagenančių nériniuotų aristokračių.

Netikėtai plykstelėjęs vaizdinys beveik privertė ją nusišypsoti. Beveik. Reali tokios baigties tikimybė užgniaužė šypsni.

Džordžianai dar niekad gyvenime nebuvo taip sunku išstovėti vienoje vietoje. Tačiau ji nesuteiks jiems malonumo ir netaps grobiu. Visą dėmesį reikia sutelkti į tikslą.

Sutuoktinį.

Nusižiūrėtas taikinyas buvo lordas Ficviljamas Langlis – padorus tituluotas aristokratas, kuriam reikia pinigų ir globos. Vyras, iš esmės neturįs jokių paslapčių – tik vieną. Iškilusi aikštėn, ši paslaptis Langlį ne tik sužlugdytų, bet ir pasiųstų už grotų.

Tobulas sutuoktinis damai, kuriai reikia santuokos iliuzijos, bet ne pačios santuokos.

Jeigu tik tas nelemtas vyras apskritai pasirodys.

– Išmintinga moteris sykį man pasakė, kad pakampėse slapstosi tik bailiai.

Džordžiana suturėjo atodūsi, prisivertė neatsigręžti pažįstamo hercogo Lamonto balsu.

– Maniau, tau nepatinka aukštuomenės susibūrimai.

– Paistalai. Man labai patinka aukštuomenės susibūrimai; net jeigu nepatiktų, nè už ką nebūčiau praleidęs pirmojo ledi Džordžianos pokylio. – Džordžiana sužaibavo akimis, tad vyras pridūrė: – Atsargiau, antraip visas Londonas sušneks, kad atstūmei hercogą.

Hercogas, žinomas Templo vardu, buvo jos verslo partneris, „Puolusio angelo“ bendrasavininkis, ir, retsykais, siaubingai nepakenčiamas tipas.

Džordžiana nutaisė spindulingą šypseną ir pagaliau atsigrėžė.

– Ar atėjote pasigrožėti spektakliu?

– Turbūt ketinai užbaigti klausimą kreipiniu „jūsų šviesybe“, – pasufleravo Templas.

Ji prisimerkė.

– Užtikrinu, neketinau pasakyti nieko panašaus.

– Jei ruošiesi tekėti už aristokrato, geriau pasipraktikuok kreiptis titulais.

– Verčiau praktikuosiuosi kitose srityse. – Skruostus jau ėmė mausti nuo šypsenos.

Hercogas kilstelėjo tamsius antakius.

– Pavyzdžiui?

– Keršysiu pasipūteliams aristokratams, besimėgaujantiems mano kančiomis.

Templas linktelėjo kuo rimčiausiu veidu.

– Nelabai moteriškas užsiėmimas.

– Primiršau moteriškumo įgūdžius.

– Tai jau tikrai.

Tamsgymę odą nutvieskė baltadantė šypseną, ir Džordžiana tik vargais negalais susitvardė nenutrynusi jos Templui nuo veido. Užtat tyliai nusiplūdo; tai išgirdęs hercogas pašaipiai prunkstelėjo:

– Šitai taip pat ne itin moteriška.

– Kai grįšim į klubą...

Templas ją pertraukė:

– Turiu pasakyti, transformacija stulbinama. Vos pažinau.

– To ir norėjau.

– Kaip tau pavyko?

– Mažiau grimo. – „Puolusiame angele“ Džordžiana vaidino Aną, kuri išsiskyrė gausiu makiažu, ekstravagantiškais perukais ir išpūdingomis krūtimis. – Vyrai mato, ką nori matyti.

– Mhm, – numykė Templas, aiškiai nepatenkintas tokiu pastebėjimu. – Ką, po galais, tu čia vilki?

Džordžianai panižo delnus susiglostyti sijonus.

– Suknele.

Suknelė buvo nauja, balta ir skirta kur kas nekaltesnei merginai nei Džordžiana. Ne skandalistei. Tai merginai, kokia ji buvo kitados, prieš apversdama gyvenimą aukštyn kojomis.

– Mačiau tave, apsivilkusią suknele. Šita... – Templas nužvelgė jos apdarus, kostelėjo ir susijuokė. – Nepanaši į jokias kitas sukneas. – Hercogas nutilo, apžiūrėjo ją įdėmiau. – Tavo plaukuose styro plunksnos.

Džordžiana sugriežė dantimis.

– Man sakė, kad tai paskutinis mados klyksmas.

– Atrodai juokingai.

Tarsi ji pati to nežinotų. *Nejaustų.*

– Tamstos žavesys tiesiog liejasi per kraštus.

Templas vyptelėjo.

– Nenorėčiau, kad perdėm užriestum nosį.

Tai neįmanoma. Tik ne čia, prieš apsupty.

– Ar tau nereikia linksminti žmonos?

Tamsių akių žvilgsnis žybtelėjo jai per petį į menės vidurį, stabtelėjo prie moters žvilgančiais kaštoniniais plaukais.

– Ją šokdina tavo brolis. Jeigu jau hercogas Leitonas dalijasi savo reputacija su mano žmona, pamaniau, padarysiu tą patį dėl jo sesers.

Džordžiana nustebusi grįžtelėjo į jį.

– Ar pameni, kokia yra *tavo* reputacija?

Vos prieš keletą mėnesių Templą vadino hercogu Žudiku. Buvo manoma, kad jis girtas nužudė būsimą pamotę vestuvių išvakarėse. Visuomenė vėl priėmė hercogą į savo gretas, bet tik kai paaiškėjo, kad jam mesti kaltinimai – klaidingi, o tariama auka tapo Templo žmona. Tačiau skandalo šešėlis tebešmėkšojo, mat keiserius metus praleidęs gatvėse Templas vėliau kurį laiką švaistėsi kumščiais „Puolusio angelo“ ringe.

Templas, hercogas su, švelniai tariant, sutepta reputacija, buvo visiška Džordžianos brolio priešingybė. Saimonas tobulai tiko šiame pasaulyje; jo šokis su hercogiene Lamont gerokai prisidės prie moters vardo ir, neabejotinai, Templo hercogystės garbės atkūrimo.

– Tavo reputacija padarys man daugiau žalos negu naudos.

– Nesąmonė. Visiems patinka hercogai. Mūsų ne tiek jau ir daug, tad žmonėms belieka džiaugtis tuo, ką turi. – Patenkintai vypsodamas Templas ištiesė ranką. – Gal norėtumėt pašokti, ledi Džordžiana?

Ji apmirė.

– Juokauji?

Vypsnyš virto plačia šypsena, juodose akyse sušokčiojo linksmos kibirkštėlės.

– Man nė į galvą neateitų juokauti apie tavo sugrįžimą.

Džordžiana paskersakiavo į jį.

– Žinai, turiu būdų atkeršyti.

Templas palinko artėliau.

– Tokios moterys kaip tu neatstumia hercogų, Ana.

– Nevadink manęs taip.

– Moterimi?

Iširdusi Džordžiana pliaukštelėjo jam per delną.

– Verčiau jau būčiau palikusi tave mirti ringe.

Kelerius metus Templas kone kasvakar linksmo „Puolusio angelo“ lankytojus. Prasiskolinusieji lošimo namams turėjo galimybę susigrąžinti prarastus turtus – įveikę nugalimąjį Templą ringe. Trauma ir žmona privertė jį pamiršti bokšą.

– Tu taip nemanai. – Templas ištempė ją į šviesą. – Šypsokis.

Džordžiana pakluso, jausdamasi kaip kokia silpnąprotė.

– Dar ir kaip manau.

Hercogas suspaudė ją glėbyje.

– Ne, nemanai, bet baisiai bijai šio pasaulio ir būsimos žingsnio, tad temos išsamiau negvildensim.

Džordžiana sustingo.

– Man visai nebaisu.

Templas metė žvilgsnį į ją.

– Aišku, kad baisu. Manai, nesuprantu, kaip jautiesi? Manai, nesupranta Bornas? Ir Krosas? – pridūrė, turėdamas omeny kitus du lošimo namų bendrasavininkius. – Visiems mums teko išsikapanoti iš purvo atgal į šviesą. Visi triukšmingai išsireikalavome pripažinimo šiame pasaulyje.

– Vyrams viskas kitaip, – žodžiai išsprūdo greičiau, nei Džordžiana spėjo prikąsti liežuvį. Templas išplėtė akis ir ji sumojo ką tik patvirtinusi jo prielaidą. – Velnias.

Hercogas prislopino balsą.

– Jeigu nori juos įtikinti, kad tavo istorija – tragiškas atvejis, per klaidą pavadintas skandalu, turėtum atidžiau rinktis žodžius.

– Man puikiai sekėsi – kol pasirodei tu.

– Slėpeisi kampe.

– Visai ne.

– Tai ką ten veikei?

– Laukiau.

– Kol aukštuomenė oficialiai atsiprašys?

– Labiau norėčiau, kad visus išguldytų maras, – su-
niurnėjo Džordžiana.

– O, jeigu tik noro pakaktų, – susijuokė Templas ir
nuskraidino ją per šokių aikštelę; akyse sumirguliavo
žvakių atšvaitai. – Atvažiavo Langlis.

Vikontas įžengė į salę prieš penkias minutes. Džor-
džianai tai neprasprūdo pro akis.

– Mačiau.

– Nesitiki iš jo tikros santuokos, – tarstelėjo Templas.

– Ne.

– Tai kodėl nepasitelki geriausių įgūdžių?

Džordžianos žvilgsnis žybtelėjo prie išvaizdaus vy-
riškio, stovinčio kitapus salės. Jos išrinktojo.

– Manai, kad šantažas – geriausias būdas susirasti
vyrą?

Templas nusišypsojo.

– Mane šantažavo prieš vedybas.

– Taip, bet girdėjau, kad dauguma vyrų ne tokie ma-
zochistai, Templai. Nepaliaudami kartojat, kad turiu
ištekti. Tu, Bornas ir Krosas, – Džordžiana išvardijo
visus „Puolusio angelo“ partnerius. – Ką jau kalbėti
apie brolių.

– Ak, taip, girdėjau – hercogas Leitonas nepagailėjo
tau kraičio. Nuostabu, kaip dar nesulinkai po tokia
našta. Bet kaipgi meilė?

– Meilė? – Buvo nelengva ištarti šį žodį be paniekos.

– Be abejonės, esi girdėjusi apie ją. Sonetai, eilėraš-
čiai, ilgas ir laimingas gyvenimas?

– Girdėjau, – atsakė Džordžiana. – Kalbame apie santuoką, įvyksiančią geriausiu atveju iš išskaičiavimo, blogiausiu – dėl skolos nurašymo, taigi, vargu ar meilės trūkumas čia yra didelė problema. Negana to, meilė – tik kvaila avantiūra.

Templas ilgai žvelgė į ją.

– Tada tave supa vieni kvailiai.

Džordžiana dėbtelejo į partnerį.

– Visi jūs tiesiog pametėt galvas iš meilės. Ir pažiūrėkit, kuo tai baigėsi.

Hercogas kilstelėjo tankius antakius.

– Kuo? Vedybomis? Vaikais? Laime?

Ji atsiduso. Apie tai jie kalbėjosi jau kokį šimtą kartų. Tūkstantį. Partnerių santuokos susiklostė taip idiliškai, kad laimingi įsimylėjęliai tiesiog negalėjo susitūrėti nebrukę savo pavyzdžių visiems aplinkiniams. Deja, jie nė nenumanė, kad Džordžianai nelemta patirti tokios idilės. Ji nuginė mintį šalin.

– Aš laiminga, – pamelavo.

– Ne. Tu turtinga. Galinga. Bet nelaiminga.

– Laimė pervertinama. – Džordžiana atsainiai kilstelėjo petį. – Ji bevertė.

– Laimė neįkainojama.

Jie ilgai šoko tylėdami, tada Templas sumurmėjo:

– Pati tai supranti. Dėl ko gi dar ryžtumeisi tokiam poelgiui, jei ne dėl laimės?

– Ne dėl savo laimės. Kerolainos.

Dukters, augančios ne dienom, bet valandom. Mergaitei devyneri, netrukus sukaks dešimt, ne už kalnų ir dvidešimt. Ji čia tik dėl Kerolainos. Džordžiana pakėlė akis į žaliūką šokių partnerį, išgelbėjusį ją tiek pat kartu, kiek ir jinai jį. Templas žinojo visą tiesą.

– Maniau, kad įstengsiu ją apsaugoti, – sušnabždėjo Džordžiana. – Laikiausi atokiau nuo jos.

Metų metus. Pakenkdama jiedviem abiem.

– Žinau, – tyliai atsakė Templas, ir Džordžiana pasidžiaugė, kad šokdama gali nusukti žvilgsnį. Kažin ar būtų įstengusi dažnai žiūrėti jam į akis.

– Stengiausi ją apsaugoti, – pakartojo. Deja, jokia motina negali apsaugoti vaiko amžinai. – Bet to nepakanka, kad ištraukčiau ją iš pamazgų duobės.

Džordžiana padarė, ką galėjo: apgyvendino dukterį brolio namuose, iš paskutiniųjų pasistengė, kad Kerolainos gimimo aplinkybės neapkartintų mergaitei gyvenimo.

Ir tai veikė. Iki šiol.

Iki praeito mėnesio.

– Nejau turi omeny karikatūrą?

– Savaime suprantama.

– Niekam nerūpi tie paskalų laikraštपालािका।

Džordžiana nuvėrė Templą žvilgsniu.

– Netiesa. Ir tu tai žinai geriausiai.

Sausį pasipylė gandai, esą Džordžiana paprašiusi brolio leidimo debiutuoti, bet šis nesutikęs. Pareikalavęs,

kad ji, netekėjusi motina, nė kojos nekeltų iš namų. Džordžiana maldaute maldavusi. Kaimynai girdėję riksmus. Verksmą. Keiksmus. Hercogas Leitonas išvaręs seserį, ir ji sugrįžusi į visuomenę prieš jo valią.

Paskalų laikraščiai tiesiog pašėlo, stengdamiesi pranešti vienas kitą istorijomis apie Džordžianos Pirson, ledi Negarbės, sugrįžimą.

Populiariausias jų, „Skandalų kronika“, išspausdino garsiąją karikatūrą – skandalingą, savotiškai nepadorią. Piešinys vaizdavo Džordžianą raitą ir nuogutėlę, apsisiautusią vien plaukais, glėbyje glaudžiančią suvystytą kūdikį mergaitišku veidu. Pusiau ledi Godaiva, pusiau Mergelė Marija. Šalia žirgo stovėjo hercogas Leitonas ir paniekinamai žvelgė į seserį.

Džordžiana išmetė karikatūrą iš galvos – iki praeitos savaitės, kai viena neįprastai šilta diena išviliojo į Haid Parką pusę Londono. Kerolaina išsiprašė leisti jai pajodinėti, ir Džordžiana, nenoriai palikusi darbą, prisidėjo prie dukters. Motina ir dukra nebe pirmąkart pasirodė kartu, tačiau tai buvo pirmas jų pasižmonėjimas po karikatūros. Kerolaina pastebėjo žvilgsnius.

Jos užjojo ant kalvos, nusivedė žirgus prie Serpentino ežero, ankstyvą pavasarį pilko ir drumzlino. Pakrantėje stovėjo pulkelis Kerolainos bendraamžių. Šios elgėsi kaip ir visos mergaitės – susispietusios šnibždėjosi ir liežuvavo. Džordžiana buvo mačiusi pakankamai, tad suprato, kad toks susitikimas nieko gero nežada.

Tačiau jaunatviškai skaisčiame Kerolainos veidelyje nušvito viltis, ir ji neišdrįso nusitempti dukters šalin – kad ir kaip to norėjo.

Kerolaina priartėjo prie būrelio, iš paskutinių stengdamasi nuduoti, kad čia atsidūrė netyčia. Neplanuotai. Iš kur viso pasaulio mergaitės moka tą judesį? Ne-drąsų žingsnelį, vienu metu bylojantį apie optimizmą ir baimę? Tylų dėmesio prašymą?

Stulbinama apraiška drąsos, gimusios iš jaunystės ir nepatyrimo.

Pleputės pirmiausia pastebėjo Džordžianą; atpažino ją, be jokios abejonės, prisiklausiusios išpūstakių, liežuviais plakančių motinų, ir beregint susigaudė, kas yra Kerolaina. Galvos ėmė gręžiotis, suintensyvėjo šnabždesiai. Džordžiana laikėsi atokiau, tramdydama knietulį įžengti tarp meškų ir jų grobio. Gal ji klysta. Gal pasaulyje esama ir gerumo. Geranoriškumo. Palankumo.

Tada ją pamatė grupelės lyderė.

Mažai kas suprasdavo, kad jiedvi su Kerolaina – motina ir dukra. Džordžiana buvo jauna, tad jas dažnai palaikydavo seserimis; ji nesislapstė nuo aukštuomenės, tačiau retai kada ten sukiodavosi.

Tačiau tą sekundę, kai daili šviesiaplaukė mergaitė išplėtė akis – tegu jas galas, tas liežuvaujantis motinas, – Džordžiana suprato, kad Kerolaina pasmerkta. Desperatiškai panūdo sustabdyti dukterį. Užbėgti bėdai už akių.

Žengtelėjo prie pulkelio.

Nespėjo.

„Parkas jau nebe toks kaip anksčiau, – pasakė mergaitė žinovės tonu, balse suskambo ne pagal metus aštrios paniekos gaidelės. – Dabar čia leidžiama klaidžioti kiekvienam panorėjusiam. Neatsižvelgiant į *kilmę*.“

Kerolaina sustingo, sugniaužė mylimo žirgo vadeles. Apsimetė neišgirdusi. Stengėsi negirdėti.

„Ir *giminystę*“, – piktdžiugiškai pridūrė kita mergaitė. Dar vienas žodis pakibo ore. Neištartas.

Pavainikė.

Džordžianai knietėjo pliaukštelėti joms po antausį.

Štvė sukikeno, pirštinėtos rankos plestelėjo prie lūpų, tariamai slėpdamos paniekinamas šypsenas. Kerolaina atsigręžė į mamą, žalios akys sublizgo.

„Neverk, – mintyse paprašė Džordžiana. – Neparodyk joms, kad pataikė tiesiai į tikslą.“

Nė pati nesuprato, kam skirti tie žodžiai – jai ar dukteriai.

Kerolaina nepravirko, tačiau skruostus nuplieskė raudonis. Ji gėdijosi kilmės. Motinos. Begalės dalykų, kurių negalėjo pakeisti.

Mergaitė pasuko prie Džordžianos; žingsniavo išdidžiai glostydamą žirgo kaklą, sakytum, rodydama, kad jos taip lengvai neįbauginsi. Šaunuolė.

Kai duktė priėjo, Džordžianai iš pasididžiavimo net gerklę užgniaužė. Bet jai nereikėjo kalbėti. Kerolaina prabilo pirma, pakankamai garsiai, kad būtų išgirsta:

„Ir išsiauklėjimą.“

Džordžianai kvatojantis iš nuostabos, duktė užsėdo ant žirgo ir pažvelgė į ją.

„Palenktyniaukim iki Grovnerio vartų?“

Jiedvi nušuoliavo, ir Kerolaina nugalėjo. Dukart per vieną rytą.

Bet kiek pralaimėjimų jos laukia?

Mintis sugražino Džordžianą į dabartį. Į aristokratų knibždančią pokylių salę, į šoki, į hercogo Lamonto glėbį.

– Kerolaina neturi ateities, – tarstelėjo ji. – Aš ją sugrioviau.

Templas atsiduso.

Džordžiana tęsė:

– Maniau, nupirksiu dukrai įėjimą visur, kur tik ji panorės. Tikinau save, kad Čeisas atvers jai visas įmanomas duris.

Šokio kūrybai niekas negirdėjo jų tylaus pokalbio.

– Tačiau žmonės ims smalsauti, kodėl lošimo namų savininkui taip rūpi nesantuokinė ledi duktė.

Ji sukando dantis. Per gyvenimą davė sau begalę pažadų. Pasižadėjo kaip reikiant pamokyti aukštuomenę. Pasižadėjo niekada nekeliaklupsčiauti prieš juos.

Dievagojosi niekada neleisianti jiems paliesti dukters.

Deja, kai kurių pažadų, kad ir kokių tvirtų, neįmanoma ištesėti.

– Turiu tiek valdžios ir vis vien negaliu apsaugoti mažos mergaitės. – Kiek patylėjusi, Džordžiana pridūrė: – Kas jos lauks, jeigu nežengsiu šio žingsnio?

– Aš ją apsaugosiu, – pažadėjo hercogas. – Kaip ir tu. Ir kiti. – Grafas. Markizas. Džordžianos verslo partneriai, turtingi, tituluoti ir galingi. – Ir tavo brolis.

Ir vis dėlto...

– O kai mūsų nebebus? Kas tada? Mums mirus, Kerolaina paveldės nuodėmių ir ydų karalystę. Gyvens šešėlių pasaulyje.

Kerolaina verta daugiau. Verta visko.

– Ji verta šviesos, – sumurmėjo Džordžiana labiau sau nei Templui.

„Ir aš tuo pasirūpinsiu.“

Duktė norės gyventi savo gyvenimą. Susilaukti vaikų. Ir dar daugiau.

Buvo vienintelis būdas tai užtikrinti. Džordžiana privalo ištekėti. Ji nuslydo žvilgsniu per salę, susirado būsimą sutuoktinį.

– Vikonto titulas tam padės.

– Titulas – tai viskas, ko tau reikia?

– Taip, – atsakė Džordžiana. – Kerolaina verta titulo, suteikiančio jai trokštamą gyvenimą. Gal mano duktė niekada nesulauks pagarbos, tačiau titulas užtikrins jai saugią ateitį.

– Yra ir kitų būdų, – sumurmėjo Templas.

– Kokių kitų būdų? – nusistebėjo Džordžiana. – Prisimink mano svainę. Savo žmoną. Jas – žemakilmes

skandalistes – čia pakenčia tik dantis sukandę. – Templas prisimerkė, bet ji kalbėjo toliau: – Abi gelbsti titulas. Po galais, tariamai nužudei moterį, tačiau tavęs neišspyrė iš aukštuomenės su visam, nes, visų pirma, buvai hercogas ir tik po to – tariamas žudikas. Niekas netrukdė tau susituokti. Čia viešpatauja titulai. Visada viešpataus.

Moterys visada vaikysis titulų, vyrai – kraičio. Dievaži, Kerolaina gaus tokį kraitį, kokio reikės, tačiau to nepakaks. Ji visad liks mano duktė. Visad nešiosis mano žymę. Net jeigu įsimylės – jeigu norės mylėti, – joks padorus vyras negalės jos vesti. Bet jeigu ištekėsiu už Langlio? Tada Kerolaina gaus galimybę susikurti ateitį, neužtemdytą mano nuodėmės šešėlio.

Templas ilgai nepratarė nė žodžio; Džordžiana tuo tik džiaugėsi.

– Kodėl į tai neįtraukus Čeiso? – galiausiai prašneko jis. – Tau reikia vardo, Langliui – žmonos, ir mudu vieninteliai visame Londone žinome, kodėl. Abiem pusėms naudingas sandėris.

Dėdamasi Čeisu Džordžiana tapė už virvučių dešimtis aristokratų. Šimtus. Vienus sužlugdė, kitus išaukštino. Čeisas piršliavo ir griovė gyvenimus. Ji nesunkiai nusivestų Langlį prie altoriaus, tereikėjo pasinaudoti Čeiso vardu ir vikonto paslaptimi.

Tačiau dabar Džordžianą spyrė ne užgaida, bet būtinybė; gali būti, kad toji akivaizdi pusiausvyra,

žinojimas, kad Langliui reikia santuokos taip pat žūt-
būtinai, kaip ir jai, ir taip pat siaubingai nesinori tuoktis,
privertė ją sudvejoti.

– Tikiuosi, pavyks įtikinti vikontą, kad sandėris nau-
dingas mums abiem.

Templas ilgai tylėjo.

– Čeiso įsikišimas paspartintų reikalus.

Paspartintų, tačiau apkartintų būsimą santuoką.
Būtų kur kas geriau, jeigu pavyktų susitarti be šantažo.

– Turiu planą, – pasakė Džordžiana.

– O jeigu jis neišdegs?

Ji mintyse pasklaidė Langlio aplanką. Ploną, bet pra-
žūtingą. Prisiminė vardus, vien vyriškus. Nurijo gaižias
seiles.

– Šantažavau ir galingesnius žmones.

Templas pakraipė galvą.

– Kaskart, kai susivokiu, kad kalbuosi su moterimi,
tu lepteli ką nors panašaus... ir sugrįžta Čeisas.

– Sunku jį paslėpti.

– Net kai atrodo šitaip... – hercogas demonstratyviai
nužvelgė plunksnų prikaišytą šukuoseną, – moteriškai?
Turbūt taip derėtų pavadinti šiuos apdarus?

Nuo beįsiplieskiančio kivirčo ar tolesnių sampro-
tavimų, kiek toli ji ruošiasi nueiti dėl dukters ateities,
Džordžianą išgelbėjo paskutiniai melodijos akordai.
Orkestras liovėsi grojęs, ji atšlijo ir tūptelėjo – kaip ir
pridera.

– Dėkoju, *jūsų šviesybe*, – tarstelėjo pabrėždama titulą ir atsitiesė. – Einu, pakvėpuosiu grynu oru.

– Viena? – sunerimo Templas.

Džordžiana suirzo.

– Manai, negaliu pasirūpinti savimi?

Ji įkūrė garsiausius Londono lošimo namus. Sužlugdė tiek vyrų, kad net skaičių pametė.

– Manau, kad tau derėtų rūpintis reputacija, – paaiškino Templas.

– Užtikrinu – jeigu koks džentelmenas leis sau elgtis pernelyg familiariai, pliaukštelėsiu jam per nagus. – Džordžiana nutaisė plačią šypseną ir kukliai nuleido galvą. – Grįžkite pas žmoną, jūsų šviesybe. Dėkoju už šokį.

Templas nepatraukė rankos. Palūkėjo, kol Džordžiana pakels akis, ir tyliai perspėjo:

– Negali jų įveikti. Supranti tai, ar ne? Kad ir kaip stengsiesi, visad laimės aukštuomenė.

Žodžiai netikėtai įsiutino. Ji užgniaužė pyktį ir atkirto:

– Klysti, ir aš tai įrodysiu.

Sudomino? Pirkite knygą

MEILĖ IR TITULAS

bene geriausia kaina **ČIA**

Dieną ji – ledi Džordžiana, hercogo sesuo, bjauraus skandalo sužlugdyta dar prieš pirmąjį jos sezoną. Bet tiesa kur kas labiau pribloškianti: tamsiausiose Londono kertėse ji yra Čeisas, paslaptingas nepažįstamasis, garsiausių miesto lošimo namų įkūrėjas. Daugelį metų niekas nė nenumanė apie jos dvigubą tapatybę... iki šiol.

Sumanaus, entuziastingo, velniškai gražaus Dankano Vesto dėmesį patraukia atstumtoji gražuolė, kažkaip susijusi su tamsos ir nuodėmių pasauliu. Supratęs, kad ji slepia kur kas daugiau, nei gali pagalvoti iš pirmo žvilgsnio, Vestas užsispiria įminti visas Džordžianos paslaptis, atskleisti praeitį, sukeldamas grėsmę ateičiai ir viskam, ką ji brangina... įskaitant ir širdį.

MacLean užbaigia populiariąją „Nedorėlių taisyklių“ seriją jai būdingu meistrišku siužetu, rafinuotu stiliumi ir sodriu juslingumu.

KIRKUS REVIEWS

Nuostabi, viliojanti, nepaprastai pagauli knyga.

LIBRARY JOURNAL

svajonių knygos

9 786090 309490

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI